

Alle conclusies, die hier zijn getrokken over vicariantie tussen wolfspinnen, zijn slechts van beperkte waarde. Veel diergroepen (andere spinnen, loopkevers), waarvan de vertegenwoordigers in Meijndel op veel punten in hun levenswijze overeen komen met de wolfspinnen en die dus waarschijnlijk invloed uitoefenen op de wolfspinnen-stand, zijn niet in de vergelijkingen betrokken. Pas als we veel meer gegevens hebben en als we de levenswijzen van de soorten beter kennen, zullen we in staat zijn de onderlinge betrekkingen tussen de dieren van Meijndel nauwkeurig te beschrijven.

(Een literatuurlijst en een samenvatting in het Engels volgen na het derde artikel van deze reeks.)

Het kweken van *Macrothylacia rubi* L. Vijf maal heb ik geprobeerd rupsen van deze soort buiten te overwinteren en het totale resultaat daarvan is één enkel ♀ geweest.

De afgelopen winter waagde ik nog eens een poging met 76 uit het ei opgekweekte rupsen. Uitgaande van de veronderstelling, dat de duur van de diapauze omgekeerd evenredig is met het aantal imagines, dat tenslotte verschijnt, leek me de beste oplossing de duur van de overwintering zoveel mogelijk te bekorten.

De op het balkon met wilg (*Salix caprea* L.) gekweekte rupsen kregen eind oktober een paar flinke heipollen en een laag los mos en werden verder met wilde roos gevoerd, daar alle wilgen inmiddels bruin of kaal geworden waren. Na een paar koude dagen in november zag ik geen enkele rups meer. In de tweede decade van december werd de kooi binnen gehaald. Bij verwijdering van de moslaag bleken alle rupsen in diapauze te zijn. Ze lagen op één hoop bij elkaar, net of ze zich aan elkaar wilden warmen.

De hele kluit rupsen dompelde ik in een flinke bak lauw water en liet ze daar ongeveer drie minuten in drijven. Daarna liet ik ze uitlekken op een krant. Aan de levendige kruipbewegingen was te zien, dat ze door deze behandeling klaar wakker geworden waren. Ik verdeelde de dieren nu over twee ruime kooien met geperforeerde bodem, waarop een laag zacht papier gelegd was. Op de rupsen ging een laagje propjes van hetzelfde materiaal en daarover kwam nog weer een laag mos van ongeveer 6 cm.

Beide kasten plaatste ik op een laag tafeltje op ± 80 cm van de kachel en besproeide alles om de paar dagen met lauw water. Na 10 dagen verdween de laatste kruipende rups onder het mos. Bij voorzichtige inspectie na een dag of zes bleken alle dieren zich te hebben ingesponnen op drie na, die dood gegaan waren. Lange bruine bijna rechtop staande spinsels, met de top iets boven de moslaag uit. Beide kooien liet ik nu bij de kachel staan, terwijl ik ze regelmatig vochtig hield.

In de tweede decade van januari verschenen de eerste vlinders. Toen de kweek in de loop van februari ten einde was, waren er 62 gave vlinders verschenen, wat kleiner dan normaal, ongeveer evenveel wijfjes als mannetjes. Vier vlinders hadden gekreukelde vleugels, drie rupsen waren verdroogd evenals de vier overige poppen. Al met al dus een zeer bevredigend resultaat, dat ook bij een makkelijker te kweken soort zeker niet slecht genoemd zou worden!

W. J. BOER LEFFEF, Korteweg 53, Apeldoorn (Med. R.I.V.O.N.).

Te koop. COUPIN, L'Amateur de Papillons, 1895, f. 1; ROEPKE, *Rhopalocera Javanica*, I en II, geb., f. 7,50; WEISMANN, *Studien zur Descendenztheorie*, 1870, geb., f. 1; CHRISTELLER, *Die Misbildungen der Schmetterlinge*, 1917, geb., f. 2,50; SNELLEN VAN VOLLENHOVEN, *Gedaanteverwisselingen en levenswijze der Insecten*, 1870, geb., f. 1; idem, *De gelede dieren*, I en II, 1868, geb., f. 5.

Te bevragen bij de Bibliotheek, Zeeburgerdijk 21, Amsterdam-O. Na een week geen antwoord, dan verkocht.